

[J. P. Nielsen.]

stration, kunde det se ud, som om man mente, man vedblivende kunde fri sig for at betale de Bidrag, man har forpligtet sig til.

Anden Næstformand (Ulrich): Ordføreren har Ordet for en kort Bemærkning.

Ordføreren (Hinrichsen): Jeg maa indrømme, at det gaar mig paa samme Maade som det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen; jeg er ikke saa lidt forbavset over denne store Diskussion her ved anden Behandling. Som det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen allerede har sagt, har der jo været Adgang til at stille Ændringsforslag, men den er ikke blevet benyttet, saa man faar det Indtryk, at Diskussionen kun har haft nogle pænt udseende Referater i de hjemlige Aviser til Formaal.

Der er for øvrigt en anden Side af Sagen, jeg gerne vil nævne. Jeg har altid haft det Indtryk, at alle Partiernes Repræsentanter siden Genforeningen i 1920 har været enige om at tilstræbe Ensartethed i Lovgivningen for hele Landet. Jeg vil derfor spørge de to ærede Repræsentanter, Hr. Jørgen Gram og Hr. Petersen (Røj), henholdsvis for Venstrepartiet og for Det konservative Folkeparti, om det er de to Partiernes Mening, at der stadig væk frem i Tiden skal opretholdes en Særlovgivning for Sønderjylland. Det kunde være uhyre interessant at faa at vide, for jeg har, som sagt, hele Tiden haft den Opfattelse, at vi — naturligvis i alle Tilfælde, hvor det er praktisk gennemførligt — skulde tilstræbe en Lovgivning, der ikke afviger fra Lovgivningen i det øvrige Land, og det er jo det, der paa dette Omraade vil opnaas ved den Affattelse, Loven nu vil faa. Jeg er derfor lidt desorienteret, men jeg haaber, at jeg faar Svar fra de ærede Medlemmer.

Anden Næstformand (Ulrich): Det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram har Ordet for en kort Bemærkning.

Jørgen Gram: Til det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen skal jeg sige, at jeg ved første Behandling udtrykkeligt paa den sønderjyske Befolknings Vegne udtalte Taknemmelighed for det Arbejde, der er udført. Og da jeg i Dag ved anden Behandling udtrykkeligt har sagt, at vi anser det store Arbejde for vel udført og fuldt ud svarende til, hvad der var ventet, og at det var et Arbejde, der har givet store Resultater, turde mit Standpunkt dog være saa tyde-

ligt, som tænkes kan. Men naar man har givet Udtryk for, at man er fuldt ud tilfreds med Arbejdet, skal man dog vel ikke afskæres fra at fremkomme med principielle Uoverensstemmelser. Og det er det, der her er sket. Det er berettiget og turde maaske ogsaa være det for Fremtiden.

Hvad angaar det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsens sidste Bemærkning, kan jeg maaske sige: Dør ligger Hunden begravet. Men saa burde man have sagt, at Staten er bange for, at vi, hvis man beholder den hidtidige Opkrævning, ikke vil betale, og muligvis mener lettere at kunne slippe uden om Betalingen. Jeg tror ikke, det paa nogen Maade har været Meningen, og jeg tror ogsaa, det vilde være ganske umuligt, da der jo er Amtsgaranti for Pengenes Tilbagebetaling.

Til den Bemærkning, at det er en lille Klat af Befolkningen dernede, der har faaet saa og saa mange Millioner, turde jeg sige, at samtlige Partier vel nok har været enige om, at det her drejede sig om et samfundsnyttigt Arbejde, et Grundforbedringsarbejde, hvortil det var fuldt ud rimeligt at give Tilskud fra Staten. Jeg henviser til, hvad der i Øjeblikket foregaar rundt omkring i Landet, f. Eks. paa Aarø, hvor der gives flere Hundrede Tusinde Kroner ud til et lille bitte Areal, en Foranstaltning, som vil komme en Del Husmænd til gode. Den samme Bebrejdelse kunde med ganske samme Ret rettes mod disse Husmænd, som faar dette store Tilskud.

Hvad dette om den ensartede Lovgivning angaar, er det noget, som det næsten ikke er nødvendigt at svare paa, for eftersom disse Forhold overhovedet ikke kan sammenlignes med andre, vilde det ikke medføre nogen Uensartethed, om man havde bibeholdt den hidtidige Ordning ogsaa i Fremtiden.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri (Bording): Det ærede Medlem Hr. Petersen (Røj) sagde: Hvorfor ændre, naar man er tilfreds med det bestaaende? Ja, hvem er det, der er tilfreds? Det er dem, der skal betale. Men nu den anden Part, Staten, Samfundet, der i dette Tilfælde har betalt i direkte Tilskud mere end de to Trediedele af Beløbet og dernæst udlaaet Resten af Beløbet paa billige Vilkaar, et Laan, som hverken er forrentet eller afdraget i særlig udstrakt Grad siden den Tid? Er der ikke en lille Smule Rimelighed i, at den Part, der har ofret det største Beløb, ogsaa med Hensyn til Vedligeholdelsen i Fremtiden og Opkrævning af Afgiften faar den Ordning